

Petri György

VAGYOK, MIT ÉRDEKELNE

Mikor nem írok verset: nem vagyok.
 Illetve úgy, mint hulla körme és haja,
 valami nő tovább, de nincsen *valaki*,
 nincs centrum, én, nincs „szervező közép”.
 A versen kívül nincsen életem:
 a vers vagyok. Tehát elég ritkán vagyok,
 s elég ritkás, fogyatkozott e létezés;
 füstölés, vedelés, szerelmeskedés, néha főzés
 – az is mind ritkábban. Torkig vagyok,
 és ez paralizálja a kulináris képzelőerőmet is.
 Persze egy fácán vagy egy özgerinc,
 vagy egy egészen zsenge, rózsaszín malac,
 citromszelettel a szájában egybesütve,
 netán lazac – az ilyesmik még lázba hoznak,
 fokhagymával piritott osztriga (persze csakis
 aznap halászott, friss sellőpicca).
 De ez sem old meg semmit *igazán*. Mert igazából
 mégiscsak költő volnék – hogyha lennék.
 Átmenetileg a politika megoldásnak tetszett
 (na, hogy *tetszett*, az túlzás; annak tűnt).
 Aztán kitetszett, hogy csakis elméletileg érdekel:
 az elméleti politizálás meg... mit mondjak,
 olyan, mint zokniban lábat áztatni. Hiába:
 költő vagyok. (Ez nem kérdés, inkább diagnózis.)
 És mi az, hogy „mit érdekelne...”?
 Hát mégis, mi a frászkarika érdekelne?
 Persze van Mari, meg néhány tűzönvizenát barát,
 de nekik is csak *mint* költő létezem,
 illetve én csak ilyenképpen tudok létezni számukra.
 Költőnek lenni: örökös rettegés.
 Hátha ez az utolsó. Ez a *jutalomjáték*.
 Nos, ilyenek a profi kínjai – ha költőnek
 küldetett el e lélegző világra.
 Ha kivénhedt, nem lehet edző, szakértő, manager,
 nem eszközölheti a stadionban
 a kezdőrúgást.

SMILEY REGGELIJE

Ó, ez a foszlós semmi!
Elomlik az ember szájában,
mint a tejeskalács.

Új év, új gyilkolások, cselszövések,
amik újabb gyilkolásokhoz vezetnek;
hiába becézik ma logisztikának:
kés, damil, hangtompítós pisztoly,
jégcsákány, cián –
ebben végződünk, mint körömben az ujj.

Egy „helyi” háborút kirobbantunk
a saját helyi érdekeink védelmében.
Hergelj fel pár száz hülye indiánt,
kicsit lövöldöznek, azt hiszik...
Aztán jön a hadsereg hernyótalpa.
Nem is olyan nagy baj,
egy kicsit *éltek*.
A külügy elhatárolja magát
(mellesleg tényleg nem emlékezik,
hogy mit is gondol tulajdonképpen,
mert közben a politikai mező
teljességgel átrendeződött).

Nyugdíjas vagyok. Méz aranylik,
szőlő szemez velem, vajgolyócskák,
friss füge Tuniszból,
pirítós damasztyszalvétában,
kávét illatozik.
Ülök a téliesített verandán,
kockás skót takaró vén térdemen.
Az ablakon át mókusokra látni,
fantasztikus, ahogy fürkésznek, szaladgálnak.

A francba! Megvan még a jó öreg Waltersem!
Meg a tizenkét hamis útlevelém,
amit basztam leadni, amikor úgymond
bejöttem a hidegről.
Seggfejek. Van pár tízezer fontom.
Ez az én akció lesz. Senki
Sir Ez meg Az. Most majd meglátják.

Végre valamit majd *jóvá* teszek.
Mindig csak a parancsok, most
egy uram lesz, a lelkiismeret.
Nem ismerek
többé Istent, csak embert...

Bassza meg! A méz mindig a szakállamba ragad!
Hová is? Valamelyik ...-isztánba megyek.
Ott ismerem az összes megkenhető ügynököket,
majd azt hiszik, meghülyült az öreg,
nyilván lábába száradt az esze,
de ha adok ezer fontot, nesze, neszel!
Akkor lesz hálózat, infrastruktúra,
TNT, madzag, kiképzőbázis, minden, ami kell,
dezinformátorok, kettős ügynökök,
szükséges áldozatként bájos kicsi nők,
és akkor elbánok akárkivel.

Miket is beszélek itt összevissza?
Hogy nem szégyeltem magam?
Egy életen át áltattam magam.
De akkor legalább nem holmi eszmét
szolgáltam, csupán csak egy hivatalt;
jóllehet akkor is áltattam magam,
azt képzeltem, hogy rosszból lesz a jó,
így lettem odvas, szárazon koppanó dió.

És ez a reggeli is!
Hogy néznek ki az olvadt vajgolyók!
Megposhadt a poszírozott tojás is,
s az egykor pompás piritóskenyér,
mint vénember- vagy csecsemőtenyér,
a szilkében megikrásodott a méz.
És én? Mint a dzsemen a hirtelen penész.
Az egész világ megpenészedett,
de alant forr valami, nem tudom,
hogymi, vagy inkább nem akarom
tudni, mivelhogy nagyon is tudom.

No, jer, hű Waltersem, sohasem vettelek
igénybe, na, ne könnyezz, vén gyerek,
ez a sok ész hiúnak, hülyének bizonyult,
tolong a jelen, üres urna a múlt.
Gyerünk, Walters, ehhez nem kell szülész, se bába,
elintézzük a könyvtárszobába'